

Plaaggeest

Tine van Berken

bron

Tine van Berken, *Plaaggeest*. Met illustraties van Jan Sluijters. H.J.W. Becht, Amsterdam z.j. [1914]
(3de druk)

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/witm001plaa01_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Plaaggeest.

I.

Plaaggeest op school.

Fanny van Goor had verdriet.

Ze was pas één morgen op school, op de nieuwe school, de meisjesschool, waarvan ze zich zooveel had voorgesteld, en nu had ze al verdriet.

De meeste meisjes van haar klas hadden netter jurken aan dan zij, en boezelaars met kantstukken en knooplaarzen en mooie wintermantels en mutsjes van echt bont of hoeden met zijden lint, enkele zelfs met veeren. En Fanny zag er heel eenvoudig, bijna poover uit in haar grijs, wat te kort jurkje en met haar donkerblauw linnen schort,

zonder eenig garneersel, met een regen- in plaats van een wintermantel en haar vaal blauw kastoren hoedje met een enkel zwart lintje strak om den bol.

Fanny was niet jaloersch. Ze benijdde den meisjes haar mooie jurken niet, ofschoon ze wel dacht, dat het heerlijk moest zijn er zoo netjes uit te zien. Ze wist dat haar moeder, die weduwe was, haar ook graag beter kleeden zou. Maar dat ging niet. Juffrouw van Goor was niet rijk en ze had behalve Fanny nog drie kinderen.

Dáárom was het dus niet dat Fanny bedroefd was.

Als de meisjes haar maar niet met den nek hadden aangezien, als vooral die eene, Lucie Vinkenstein, haar maar niet zoo opzettelijk had geplaagd en beledigd!

Heel vroeg was Fanny 's morgens naar haar nieuwe school gegaan. Er waren nog maar weinig meisjes in de klas toen ze kwam, en de onderwijzeres wees haar na eenig bedenken een plaats op een der voorste banken. Het meisje, dat naast haar moest zitten, was er nog niet, en ze was benieuwd, wie dat zijn zou.

Een paar kwamen naar haar toe om kennis te maken; Fanny voelde zich stijf en onbeholpen, ze hoopte dat de les maar gauw beginnen zou.

Opeens kwam er een meisje binnen, dat vroolijk lachend haar tasch op een van de achterste banken neerwierp, een splinterschoon geborduurd schortje ontvouwde en het door een ander vast liet maken.

‘Er is een nieuweling,’ zei Bertha Voorst, die haar hielp.

‘Een nieuweling? Waar?’ vroeg Lucie Vinkenstein levendig, en tegelijk keek ze de klas rond.

De vroolijkheid verdween van haar gezicht toen ze Fanny zag. ‘Wat, naast mij, wat moet dat beteekenen?’ En in een wip stond ze naast haar.

‘Je moet hier niet zitten,’ zei ze onvriendelijk tegen Fanny.

Fanny trok bedeesd de schouders op, verbluft door het optreden van de nieuw aangekomene.

‘Ik weet het niet,’ zei ze, ‘de juffrouw heeft mij gezegd, dat ik hier moest gaan zitten.’

‘Qu'est-ce que mademoiselle a dit?’ vroeg Lucie, die zich opeens herinnerde, dat mademoiselle haar leerlingen had aangeraden, toch vooral onder elkaar Fransch te spreken. Lucie had er een bijzondere vaardigheid in en ze deed het dus graag.

Fanny kreeg een kleur. Ze was vroeger op een volksschool geweest, daar werd de Fransche taal niet onderwezen, en dat was juist een van de redenen geweest waarom juffrouw Van Goor haar naar de nieuwe school had gezonden.

‘Ik..... ik heb..... ik versta geen Fransch,’ zei Fanny.

Lucie zag haar een oogenblik ongeloovig aan, en proestte het toen uit van het lachen. Toen begon ze met verbazende radheid te spreken, in het Fransch, op een toon, die zeer kwetsend voor de arme Fanny was.

Ze voelde het wel, al begreep ze ook niets van wat er gezegd werd, dat Lucie zich te haren koste vermaakte. Als ze het niet had ingezien, zou het lachen van de andere meisjes, die Lucie's woorden zeer grappig schenen te vinden, het haar wel duidelijk hebben gemaakt.

‘Maar meisje, je hoort hier niet in de klas,’ zei Lucie opeens in het Hollandsch op kinderlijk goedigen toon. ‘Hoe oud ben je? Je zult een paar klassen lager moeten zitten, waar ze aan het Fransch beginnen.

‘Ga hier maar vandaan in elk geval, want hier moet een ander zitten,’ zei ze een poosje later ongeduldig, en toen tot de anderen: ‘Waar is

Christien Veltens toch! Als die maar kwam, het is háár plaats. En is de juffrouw er niet? Ik ga niet zitten, zoolang dat kind hier zit!’

Fanny van Goor wenschte zich mijlen ver; ze zat op spelden.

‘Ze is pas negen jaar,’ hoorde ze een der meisjes zeggen.

‘Nu, dan hoort ze ook niet in op één na de hoogste klas, dan moet ze in de vierde wezen!’ zei Lucie koppig.

‘Op de vorige school zat ik in de hoogste klas,’ zei Fanny trotsch.

Lucie Vinkenstein wendde zich lachend tot de anderen en zei weer iets in het Fransch, dat de anderen deed schateren. Toen vroeg ze nederbuigend aan Fanny: ‘Je komt zeker van de bewaarschool, hè?’

Een algemeen gelach ging op, maar het verstomde even plotseling, want de onderwijzeres trad binnen. Ze had een groote landkaart in de hand, die ze juist was gaan halen, en deed de deur achter zich dicht.

Het was haar nog wat rumoerig en met een zacht: ‘Stilte!’ hing ze de kaart over het bord.

‘Ga zitten,’ zei ze tot Lucie, die nog steeds stond.

‘Juffrouw,’ mompelde Lucie, ‘ik hoor niet naast haar!’

Er kwamen kleine rimpels in het voorhoofd van de onderwijzeres. ‘Versta je me niet?’ vroeg ze, zonder haar stem te verheffen.

Lucie zette zich onwillig neer op het puntje van de bank.

‘Zit ik dan niet meer naast Christien Veltens?’ protesteerde Lucie.

De rimpeltjes werden dieper en het gezicht van de juffrouw kreeg iets heel strengs. ‘Je zit, waar ik je zet,’ klonk het zóó kort en bevelend, dat het zelfs voldoende was om een brutaal meisje als Lucie Vinkenstein te doen zwijgen en gehoorzamen. Ze nam ook onder den invloed van die woorden een betere houding aan, hoewel ze nog altijd zoo ver ze kon van Fanny verwijderd bleef.

De les begon. Elk meisje trad op de beurt naar voren om een deel van de les op te zeggen en de plaatsen op de blinde kaart aan te wijzen.

Toen numero twee aan de beurt was, werd er geklopt. Eerst toen ze geheel uitgesproken had, riep de juffrouw: ‘Binnen!’

Het was een groot, blond meisje, met een hoogroode kleur, dat binnentrad, Christien Veltens.

‘Nu moet je weg,’ beet Lucie haar buurmeisje zegevierend toe.

Christien kwam naar voren en bleef in afwachtende, verlegen houding voor de juffrouw staan.

‘Hoe kom je zoo laat, Christien?’

‘Ik..... ik had mijn strafwerk vergeten,’ hijgde Christien, ‘en toen ben ik naar huis gegaan om het te halen.’

‘Waar is het nu?’

Christien reikte het over.

De onderwijzeres schudde het hoofd. ‘Zesmaal het werkwoord *b a b b e l e n*, het is toch jammer, dat je niet verstandig genoeg bent om op school te zwijgen! Je moet deze maand maar eens achteraan alleen gaan zitten, achter Bertha Voorst, misschien helpt dat. - Wie volgt.’

Wie volgde, was Lucie Vinkenstein, die met een boos gezicht naar voren trad. Dat was wat moois, dat haar vriendin een maand lang op de achterste bank moest zitten in plaats van naast haar!

‘Noem en wijs de stations tusschen Utrecht en Zwolle,’ zei de juffrouw.

Lucie begon tamelijk onverschillig. Ze was den avond te voren uit geweest en had haar les slecht geleerd, en er de kaart in het geheel niet bij gebruikt.

‘Utrecht, Amersfoort....’ begon ze.

Een paar meisjes staken de vingers op.

‘Is Amersfoort het eerste station?’ klonk het scherp.

Lucie trok een lipje. ‘Als dat malle kind er niet geweest was, had ik mijn les vanmorgen even nagezien,’ dacht ze boos.

‘Weg die vingers!’ zei de juffrouw.

Lucie begon opnieuw.

‘Utrecht, Baarn, Amersfoort....’

‘Mis! - Zeg jij het eens, - hoe heet je ook? - o ja, Fanny, waar ligt Baarn?’

‘Tusschen Hilversum en Amersfoort,’ zei Fanny kleurend.

‘Juist; ga nu voort, Lucie.’

Lucie zuchtte.

‘Utrecht, Putten, Weesp, Zwolle!’ zei ze op goed geluk.

‘Driemaal je les copiëren, en morgenochtend bij me opzeggen!’

Lucie Vinkenstein ging zitten, in het onaangename bewustzijn een zot figuur te hebben gemaakt.

‘Kom jij eens voor de klas, kleintje!’ zei de onderwijzeres vriendelijk; ‘je hebt natuurlijk geen les geleerd, maar ik wil eens hooren, wat je er van weet.’

Fanny's oogen schitterden. Het was nog maar een paar weken geleden, dat ze op de vorige school de spoorwegen had gerepeteerd.

Ze nam den stok, en zei eerst zacht, later duidelijker, terwijl ze iedere plaats met zekerheid aanwees: 'Utrecht, De Bilt, Soest, Amersfoort, Nijkerk, Putten, Ermelo, Veldwijk, Hulshorst, Nunspeet, Elburg, Wezep, Hattem, Zwolle.'

De klas was stom van verbazing. Zoo volledig stond het nog niet eens in de opgegeven les!

De onderwijzeres had aanvankelijk goedkeurend en bemoedigend geknikt en op het eind zei ze vriendelijk: 'Héél goed!'

Toen vroeg ze nog een andere lijn; de meisjes luisterden met de grootste belangstelling, het scheen haar toe, dat er tooverij in het spel was; de nieuweling wist alles, op geen enkele vraag bleef ze het antwoord schuldig. Zoo iets was ongehoord.

Alleen Lucie Vinkenstein hield zich, of ze van het heele geval geen notitie nam. Onverschillig staarde ze door het hoge raam naar buiten, waar een vogeltje op een dorren tak pikkend heen en weer trippelde.

'Opletten, meisje Vinkenstein!' vermaande de juffrouw, 'je kunt inderdaad nog wel wat leeren van dit kleintje!'

Lucie kreeg een kleur van ergernis. ‘Meisje Vinkenstein!’ Hoe vernederend!

Het gebeurde maar zelden dat de onderwijzers haar leerlingen op die manier aansprak; maar áls ze het deed, was het om een of ander waanwijs of nuffig jongejuffertje op haar plaats te zetten.

Lucie Vinkenstein mokte. ‘Meisje’, en dan: ‘je kunt gerust nog wel wat leeren!’ Leeren van zoo'n schaap. Dat verkoos ze niet!

Fanny had haar beurt gehad.

‘Je bent goed thuis in de aardrijkskunde,’ zei de juffrouw tevreden.

‘Ik had dat juist allemaal op school gehad,’ zei Fanny die een beetje verlegen werd onder den lof.

Het tweede uur was er zingen en gebeurde er niets bijzonders, het derde en laatste uur was er Nederlandsche taal, en wel dictee.

Het dictee was moeilijk, maar voor de meisjes in de klas was het eigenlijk een herhaling, voor Fanny was het natuurlijk nieuw.

Lucie Vinkenstein lachte in zichzelf. Ze was benieuwd hoeveel fouten die kleine snoeshaan wel maken zou. Toen het dictee de vorige week voor het eerst was gegeven, was het minste aantal

fouten vijf geweest. Zijzelf had er toen zes gehad, wat wel heel mooi was, de meesten hadden er meer dan tien.

Lucie deed haar uiterste best. Ze zat nog altijd op het puntje van de bank, en hield op een in het oog vallende wijze haar arm voor het werk, minder uit vrees dat Fanny van haar zou afkijken - daartoe was de afstand trouwens veel te groot - dan wel uit louter lust tot plagen.

Toen het dictee afgelopen en gecorrigeerd was, had Lucie Vinkenstein geen enkele, Fanny van Goor drie fouten. De fouten werden besproken, en daarna ging de school uit.

II.

In de kleedkamer.

Het was altijd rumoerig in de kleedkamer. De zoo lang ingehouden stemmen kwamen dan los.

Christien Veltens, die 's morgens het laatst gekomen was, was nu het eerst de klas uit. Bertha Voorst hielp haar het haar, dat losgegaan was, weer in orde brengen.

‘Wat een knapperdje, die nieuwe, hè?’ zei Christien vol bewondering. ‘Ik was eigenlijk dolblij dat ik achteraan zat, want ik kende geen woord van mijn les. Lucie Vinkenstein is gisteren den heelen avond bij me geweest, en we hebben niets uitgevoerd. Nu kreeg die Fanny mijn beurt. ‘t Is een wonderkind.’

‘Wie is een wonderkind?’ klonk het opeens scherp.

Het was Lucie, die in de gang was gekomen.

‘Wel, die nieuwe, wat bracht ze het er kranig af vanmorgen!’

‘t Is ook wat!’ - Lucie Vinkenstein trok haar neusje op - ‘het kind had de les pas op school gehad, dat was aan alles te merken.’

‘Ja, ik vond het aardig, dat ze het zelf zei,’ mengde Bertha zich in het gesprek.

‘Of we het anders tóch niet zouden begrepen hebben!’ spotte Lucie.

‘Waar blijft ze eigenlijk?’ vroeg Christien. ‘Ik moet nog kennis met haar maken.’

‘Kom, dat meen je niet,’ zei Lucie, ‘met zoo'n schaap! Ze komt van de armenschool; ze kent geen woord Fransch.’

‘Van de armenschool?’ vroeg Bertha ongeloovig.

Lucie knikte. ‘Dat kun je toch warempel wel aan alles merken. Wat een jurk heeft ze aan, en vetleeren rijglaarzen, die een lucht van levertraan afgeven. Ba!’

Bertha Voorst groette en ging lachend heen.

‘Toe, ben je klaar?’ vroeg Lucie, een beetje ongeduldig.

‘Dadelijk,’ zei Christien, ‘o, daar heb je onze nieuweling net!’

En ze ging op Fanny af, tot groote ergernis van Lucie, die het meer dan bespottelijk vond zich met zoo'n kind te bemoeien.

‘Ik heet Christien Veltens, je zult me zeker wel kennen door de reprimande, die ik vanmorgen kreeg. Ik krijg altijd straf op school. Ik weet zelf niet hoe het komt, maar ik loop er altijd op de een of andere manier in. Jij zeker niet, hè?’

Fanny lachte blij, de vriendelijke woorden van Christien fleurden haar heelemaal op, en er kwam een blos op het smalle, bleeke gezichtje; maar het betrok weer, toen Lucie Vinkenstein zei: ‘Neen, zoo'n heilig boontje, hoe zal die nu ooit straf krijgen!’

‘Waar woon je?’ vroeg Christien, die deed of ze Lucie's woorden niet hoorde.

‘Wij wonen

op de Ceintuurbaan, ga je zoover met ons mee?’

‘Regent het?’ vroeg Lucie opeens terwijl ze Fanny aankeek.

Fanny schudde het hoofd. ‘Het vriest,’ zei ze argeloos.

‘O, omdat je je regenmantel aanhebt,’ zei Lucie terwijl ze behaaglijk haar handen wat dieper in het bever mofje stak.

Het bloed steeg Fanny naar het hoofd.

‘Ik kan niet meegaan,’ zei ze zacht tegen Christien, en in een ommezentje was ze weg.

III.

Altijd de nieuweling.

‘Waarom ben je zoo onaardig tegen haar?’ vroeg Christien, zoodra ze met Lucie op straat stond.

‘Laat ik liever vragen,’ zei Lucie, ‘wat jij in het wurm ziet, dat je zooveel belang in haar stelt.’

‘Ik behandel haar niet anders, dan ik iedere nieuweling zou doen.’

‘Je bent dan wel bijzonder voorkomend voor nieuwelingen!’

‘En jij bijzonder onvriendelijk en stug,’ zei Christien. Het onderwerp verveelde haar. ‘Wat heeft het verbazend hard gevroren,’ zei ze, om het gesprek op iets anders te brengen.

‘Ja, kolossaal!’ zei Lucie. ‘En hoe vind je de uitmonstering van dat kind, een regenmanteltje met dit weer!’

‘Wat kan het ons eigenlijk schelen, hoe ze er uitziet?’ zei Christien luchtig. ‘Ze heeft er zelf den last van en het is voor haar naar genoeg.’

‘Maar voor mij is het evengoed naar, dat ze vetleeren laarzen aanheeft, en dat ze naast me zit, en dat ze zoo onmogelijk braaf is; ik vind haar in één woord een onuitstaanbaar wicht!’

Christien schudde het hoofd. ‘Dat is flauw van je,’ zei ze; ‘of ze zoo zoet is, kun je nog niet zeggen den eersten morgen; en dat ze knap is.....’

‘Wat praat je toch van knap!’ stoof Lucie op. ‘Als ik vandaag een les leer op de eene school en ik zeg die morgen op de andere school op, ben ik dán knap?’

‘Ze had maar drie fouten in haar dictee, en hoeveel hadden wij er niet, toen we het voor het eerst maakten; jij was nog bij de besten en je hadt er toch nog zes.’ Christien werd langzamerhand warm.

‘Het beteekent nogal wat om drie fouten in je dictee te hebben, als je vlak naast iemand zit, die er geen enkele heeft,’ zei Lucie trotsch.

‘Heeft ze dan van je afgekeken?’ vroeg Christien op geheel anderen toon.

Lucie Vinkenstein keek een anderen kant uit. ‘Och, wat geeft het ook of we lang of kort over haar praten, jij hebt nu eenmaal met haar op, en het spijt je, dat ze niet met ons is meegegaan. Een mooie jongejuffrouw nogal om mee op straat te loopen! Al woonde ze vlak naast ons, ik zou haar laten schieten.’

‘Ze was anders niet op ons gezelschap gesteld,’ zei Christien lachend.

‘Neen, ten minste niet zoo dol als jij op het hare!’ zei Lucie smalend.

‘Nu, dag Lucie, tot straks,’ zei Christien, terwijl ze voor de deur van haar huis stilstond en aanschelde.

‘Adieu,’ zei Lucie somber. Het ergerde haar, dat Christien haar niet als gewoonlijk thuis bracht

en bovenal was ze boos toen ze bedacht dat Fanny van Goor de schuld van alles was.

‘Van Goor, Van Goor! Wat een naam,’ dacht ze, ‘en wat een kind! Een echt vies, naar kind!’

De schel ging zoo hard over dat ze er van schrok.

Onverwijld werd ze opengedaan, want ook de dienstbode was door haar bellen opgeschrikt.

‘Ben jij daar, Lucie?’ zei ze.

‘Wie anders?’ vroeg het meisje norsch, terwijl ze de trap opging.

IV.

Lucie thuis.

De familie Vinkenstein zat aan de koffietafel.

Mijnheer kwam niet thuis om koffie te drinken, die bleef op het kantoor. Maar mevrouw, en Gonda, de oudste dochter, en Jan en Frits, de hoogereburgers, en de kleintjes, Beppie en Ida, waren allen thuis.

Ze zaten juist, toen Lucie binnenkwam.

Er was een lekkere geur van geroosterd brood in de kamer, en Gonda stond nog met het roostertje van ijzerdraad in de eene en een vork in de andere hand voor den haard, en liet een smakelijk lichtbruin boterhammetje op Beppie's bord glijden. Ida was al bezig er een op te peuzelen; ze had vast mogen beginnen omdat geroosterd brood warm dient te worden genoten, en het was een hard gezicht voor Beppie geweest, Ida al zoo smakelijk te zien eten. Maar nu werd het toch ook haar beurt.

Gonda smeerde het boterhammetje, de boter smolt er op: nu nog de suiker.

‘Houd je ook van een stukje geroosterd brood, Lucie?’ vroeg mevrouw Vinkenstein.

‘Zeker, moeder,’ zei Lucie en met een blik op de gretige oogjes van Beppie, wier boterham juist besuikerd was, pikte ze die lachend met haar vork weg.

‘Ik heb er al een, moeder,’ zei ze, ‘Gonda kan dan voor Beppie wel een andere maken, ik moet naar school.’

Het was haar geen ernst; ze schudde het hoofd tegen Gonda, ze knikte tegen haar moeder, ze legde het brood ook niet op haar eigen bord,

ze hield het alleen zoo ver mogelijk van Beppie verwijderd.

Maar Beppie was nog niet in de jaren om scherts van ernst te kunnen onderscheiden. De heerlijke boterham, waarnaar ze met zooveel verlangen had uitgezien, plotseling van haar bordje te zien weggerukt, was meer dan ze verdragen kon.

‘Plaag haar niet,’ zei Gonda.

‘Leg het brood neer,’ beval haar moeder.

Beppie hoorde het allemaal niet. Ze barstte in hartstochtelijk snikken uit, en zag het niet eens, dat Lucie het boterhammetje weer voor haar had neergelegd.

‘Lucie is weer thuis,’ zei Gonda wrevelig, ‘zij stuurt altijd den boel in de war!’

‘Kan i k het helpen, dat Betsy zoo'n misbaar maakt om niets? Het brood ligt voor haar neus!’

Gonda troostte de verschrikte Beppie; ze sneed de boterham in dunne reepjes, en maande haar aan toch te gaan eten, omdat het brood anders koud zou worden, en dan lang zoo lekker niet meer was.

Beppie stak gehoorzaam een reepje in den mond; er viel nog een zilte traan op. Ze likte de lipjes af want er was zoo heerlijk veel suiker op het brood; toen begon ze, nog met een diepen zucht,

aan een tweede reepje, maar langzamerhand kwam ze toch bij.

‘Kleine kinderen zijn net kleine ganzen,’ zei Lucie met een blik op Bep, die haar gelukkig niet hoorde.

‘Maar groote kinderen moesten ten minste iets wijzer zijn,’ zei mevrouw Vinkenstein.

Lucie begreep het wel, wat haar moeder meende, maar ze hield zich of het niet tot háár was gezegd, en nam, toen Gonda was gaan zitten, gauw het roostertje en de vork om een lekker sneetje voor zichzelf te roosteren.

Het vuur was prachtig, een en al gloed, en toch niet te fel, er waren geen vlammen, die het brood konden verbranden.

Lucie wijdde al haar aandacht aan het werk. Het vlotte best. Het sneetje brood werd lichtkens bruin, zoo heel egaal aan beide kanten. Het was alleen al een lust het te zien.

Voorzichtig liet zij het op haar bordje glijden; ze smeerde het, ze strooide er suiker op; ze zette zich bedaard neer om er zich aan te verlustigen.... wip, daar pikte Jan het van haar bord, sneed het door, en deelde het na een knipoogje met Frits. Daarna staken zij het dadelijk zoo hoog zij konden boven hun hoofd op.

Lucie trachtte Jans arm te grijpen, maar het lukte haar niet.

‘Geef je op!’ riep ze boos.

‘Wat stel je je toch aan,’ zei Jan, nog altijd met opgeheven arm, ‘we eten het toch immers niet op!’ en kalm legde hij het stukje weer op het bord. Frits legde er zijn helft bij, maar Lucie's aardigheid was er af.

Ze was diep vernederd door de kinderachtige ‘grappen’ van haar broers.

‘Ik eet het niet op,’ zei ze op beleedigden toon.

‘Niet?’ vroeg Jan lachend. ‘Dat spijt me erg, wil ik het voor je doen?’

Lucie wendde zich verontwaardigd van hem af.

‘Geef het aan de kleinste, als Lucie er geen trek in heeft, Jan,’ zei mevrouw Vinkenstein.

Gonda, die een beetje medelijden met Lucie had, nu ze zoo kaaltjes van haar lekkernij afkwam, hield haar den broodbak voor.

Er lagen sneetjes brood met worst op; anders hield Lucie daarvan, maar nu bedankte ze.

‘Kom, wees toch wijzer, Lucie,’ zei haar moeder nu, ‘neem een stukje brood, of rooster een andere boterham. Je mag niet zonder eten naar school gaan.’

Lucie nam een boterham met worst en begon die met een verdrietig gezicht en zonder graagte te eten. Maar juist toen ze een tweede reepje in den mond wou steken, ontmoette ze Jans lachenden blik. Dat ze na dit alles nog uitgelachen werd, dat was te veel voor haar.

De tranen sprongen haar opeens uit de oogen, en ze barstte in snikken uit.

Kleine Bep, die het lekkerste sneetje voor het laatst bewaard had, dacht dat Lucie schreide, omdat zij en Ida haar boterham opaten; zij werd bewogen door het leed van haar oudere zuster.

‘Wil je dat nog hebben, Lucie?’ vroeg ze zacht en vleiend; maar Lucie weerde haar af.

‘Kom, doe toch niet zoo dwaas,’ zei Jan goedig.

‘Je plaagt me altijd, altijd!’ snikte Lucie.

Jan haalde de schouders op, hij had zijn boeken al ingepakt. Frits was ook klaar, ze gingen samen naar hun school.

Lucie droogde haar tranen, en begon nu snel haar schade in te halen. Toen ze vier boterhammen ophad, kwam ze in een betere stemming. Maar ze had haar broers nog niet vergeten.

‘Ik zal ze ook eens plagen,’ dacht ze, ‘laat ze maar oppassen!’

En daar dit voornemen haar geheel opvroolijkte, ging ze in een opgewekte stemming naar school.

‘Het valt me nog mee, dat Lucie zoo bijgetrokken is,’ zei haar moeder, toen ze met Gonda alleen was. ‘Ik weet niet hoe ik haar dat plagen toch zal afleeren.’

‘Zelf kan ze er zoo slecht tegen,’ zei Gonda. ‘Ze moest maar altijd met gelijke munt betaald worden, dat zou misschien het beste zijn.’

‘Misschien,’ zei mevrouw nadenkend.

‘t Is zoo jammer,’ dacht ze, ‘het kind heeft geen slecht hart, maar dát is een nare trek in haar karakter.’

‘Ik begrijp niet, dat ze op school nog vriendinnen heeft,’ zei Gonda, ‘ik zou er voor bedankt hebben, met haar om te gaan.’

‘Ze bederft er haar eigen leven mee,’ zei mevrouw Vinkenstein droevig, en ze zon op een middel om haar dochtertje te beteren.

V.**De kaarten voor de ijsclub.**

‘Is er wat?’ vroeg Gonda op den avond van dienzelfden dag, toen ze Lucie opeens met een beweging van schrik in haar schooltasch zag rommelen.

Lucie gaf niet dadelijk antwoord. Ze keek en keek nog eens, schudde de tasch op tafel leeg, tot groote schade van de boeken, en zei eindelijk:

‘Dat is verschrikkelijk! Nu heb ik mijn geschiedenisboek vergeten en ik moet een groote les over Karel den Vijfden leeren!’

‘Voor morgen?’ vroeg Gonda.

‘Voor morgenochtend,’ zei Lucie bedrukt.

‘Ga eens vragen of Christien al met haar les klaar is,’ ried mevrouw Vinkenstein.

Lucie keek ernstig. Ze had er niet heel veel idee in. Ze had 's middags met Christien weer twist gehad, en ze vond het dus niet heel aangenaam, haar iets te gaan verzoeken.

Maar ze moest toch haar les kennen! Ze had pas driemaal haar aardrijkskundeles gecopiëerd,

ze had weinig lust morgen haar geschiedenisles weer te moeten overschrijven. En dan nog het slechte cijfer, dat ze zou krijgen, en het afschuwelijke figuur, dat ze in de klas zou maken. En dan die nare Fanny, die natuurlijk weer geen woord van haar les missen zou!

Neen, ze m o e s t het boekje hebben.

O, dat trof! Daar stonden Jan en Frits hun boeken in te pakken. Ze hadden zich gerept om gauw naar de Club te kunnen gaan. De IJclub was pas open en de jongens waren echte liefhebbers van schaatsenrijden.

‘Zeg, jongens,’ vroeg Lucie vriendelijk, ‘zou jullie even voor me naar Christien Veltens willen gaan, om te vragen of ze me haar geschiedenisboek wil leenen?’

Frits keek op de klok met een blik, die duidelijk zijn ongeduld toonde.

‘En moeten we het je dan brengen ook?’ vroeg Jan.

‘Ja, even maar,’ zei Lucie.

‘Ja, “even maar!” - Het houdt minstens een kwartier op; want we moeten er altijd wachten. Kan je het zelf niet doen?’

‘We m o e t e n weg, Jan,’ zei Frits nu, ‘het is halfacht, Van der Linden wacht al op ons.’

‘En jullie moet nog je andere pak aantrekken,’ herinnerde hun moeder hun.

‘Ja, we kunnen het niet doen, Lucie,’ zei Jan.

Lucie trok een lip.

‘Je hebt nooit wat voor een ander over!’ zei ze.

‘Jij zeker wel!’ zei Jan.

‘Waarom vergeet je je boek?’ vroeg Frits.

Lucie verwaardigde zich niet hem te antwoorden.

Boos liep ze de kamer uit en de trap op.

‘Wat dom van me om nog vriendelijk tegen zulke broers te zijn!’ dacht ze. ‘Ik zal ze nooit weer iets vragen. En ik zal het hun wel betaald zetten ook!’

Lucie was naar haar slaapkamer gegaan, om zich aan te kleden.

In den spiegel zag ze een gezicht, dat haar lang niet vriendelijk aankeek; maar daar gaf ze niet om. Ze was nu eenmaal boos, en mocht er, wat haar betrof, wel boos uitzien ook.

In een wip stond ze kant en klaar; ze blies de kaars uit en liep de gang door om naar beneden te gaan.

Het spreekkamertje stond aan.

Daar hingen de schaatsen en de bonten mutsen van de jongens en de kaarten voor de Club ook.

Lucie kreeg plotseling een inval. Zachtjes wipte ze naar binnen en pikte de kaarten, die aan lintjes aan den porte-manteau hingen, van den haak.

‘Nu zullen ze tóch wachten tot ik terug ben, en ik zal mij niet haasten ook!’ Ze liet de blauwe kartonnetjes in haar mofje glijden en spoedde zich, in zichzelf lachend, de deur uit.

Nog geen vijf minuten was ze weg, toen Jan en Frits gekleed en wel beneden kwamen.

‘Heb jij de kaarten? Ik neem de schaatsen,’ zei Jan.

‘Waar zijn ze dan? Ik heb ze hier opgehangen.’

Frits zocht op den grond, op de tafel, in een kast, overal.

‘Ik zal eens boven zien,’ zei Jan.

En ze zochten boven en beneden, en nog eens boven en weer beneden, overal, en Gonda en mevrouw, tot Beppie in Ida toe hielpen mee, maar de kaarten werden niet gevonden.

‘Lucie heeft ze toch niet gehad?’ vroeg Jan.

‘Dát is het!’ riep Frits overtuigd, en hij kreeg een kleur van drift.

‘Natuurlijk heeft ze, om ons te plagen, de kaarten meegenomen. - Ik spreek geen woord meer tegen haar, zoolang ik leef!’

‘Tut, tut! - voorzichtig!’ riep mevrouw, ‘je

weet nog volstrekt niet of dat waar is, je veronderstelt het maar.'

'Het zou juist iets voor háár zijn,' protesteerde Frits, 'we moeten maar dadelijk eens naar Christien Veltens gaan!'

Jan wierp nog een laatsten zoekenden blik om zich heen, toen volgde hij zijn broer, en een oogenblik later schelden ze bij Christien Veltens aan.

Christien deed zelf open.

'Zou ik mijn zuster even mogen spreken?' vroeg Jan beleefd.

'Lucie is hier niet,' zei Christien, 'ze is hier maar e v e n geweest, een oogenblikje. Ze kwam een boekje te leen vragen, maar dat had ik juist aan een ander geleend, dus ik kon haar niet helpen. Toen is ze heengegaan.'

'Weet je ook wáárheen?' vroeg Frits op een toon, die duidelijk te kennen gaf, dat hij zijn zuster achterna wou gaan, al was het ook tot het eind van de wereld.

'Neen, ik weet het niet,' - Christien schudde een beetje verdrietig het hoofd.

'Zie je, ze heeft het me niet gezegd, ze was eigenlijk een beetje boos, omdat ik het boekje niet had. - Misschien is ze naar Bertha Voorst

op den Amsteldijk, maar ze kan evengoed naar elk ander meisje zijn.’

‘Mogelijk zijn we haar voorbijgelopen,’ zei Jan.

‘Welneen,’ zei Frits brommend.

Ze namen afscheid van Christien, en gingen toen even naar huis om te hooren, of Lucie mogelijk thuisgekomen was. Neen, en de kaarten waren ook niet gevonden.

Frits ging nu zijn vriend tegemoet om hem te zeggen, dat ze niet komen konden, en Jan bleef, weinig in zijn schik, thuis, om nog eens, en telkens weer, te zoeken.

Maar toen Frits na een kwartier terugkwam, had hij nog niets gevonden.

‘t Is meer dan gemeen van Lucie, ik ben er bijna zeker van, dat zij ze heeft,’ zei Jan.

‘Ze kan voor mijn part in het vervolg praten of zwijgen, vriendelijk of stug zijn, ik kijk haar niet meer aan, ik negeer haar,’ zei Frits.

Zoo stonden de zaken, toen Lucie na een drie kwartier terugkwam.

Frits hoorde dadelijk aan de schel, dat zij het was.

Hij stormde naar de trap om open te doen.

‘Geef je de kaarten op!’ riep hij al van boven.

Lucie haastte zich niet.

‘Welke kaarten?’ vroeg ze, en als sloeg ze weinig acht op zijn woorden, ging ze naar het spreekkamertje om haar manteltje op te hangen.

Maar Frits volgde haar.

‘De kaarten, de kaarten voor de IJclub!’ zei hij driftig.

‘Wat praat je toch van kaarten, wat weet ik van kaarten?’ zei Lucie, terwijl ze langzaam de schouders ophaalde.

Ze ging naar binnen; door mevrouw en Jan en Gonda werd ze ook ondervraagd.

‘Ik weet er niets van, ik heb ze niet gezien,’ zei ze. En toen driftig tot Frits: ‘Het lijkt warempel wel of ik op je boel moet passen.’

Lucie zag bleek en ze beefde een weinig.

Jan gaf het idee, dat Lucie de kaarten hebben zou, op, maar Frits vertrouwde de zaak nog niet.

Hij sloop de kamer uit naar het spreekkamertje en onderzocht Lucie's mof en de zakken van haar mantel. Maar toen hij niets vond, werd hij beschaamd, dat hij zijn zuster zoo wantrouwde, en zonder iemand iets van zijn onderzoek te vertellen en heel blij, dat niemand er iets van wist, zette hij zich weer aan tafel.

‘Waar ben je zoo lang geweest?’ vroeg mevrouw Vinkenstein, terwijl ze haar dochter doordringend aanzag.

Lucie sloeg de oogen neer, maar een enkel oogenblik, toen begon ze rad te vertellen

Ze was eerst bij Christien geweest, maar Christien had het boek al uitgeleend, aan dat ongelukkige kind, dat pas op school was gekomen, en ze m o e s t haar les toch kennen, daarom was ze maar doorgelopen naar Bertha Voorst die op den Amsteldijk woonde. En daar had ze het nóg niet kunnen krijgen, want Bertha was bij de pianojuffrouw om les te nemen. Lucie had een heelen tijd gewacht, maar was eindelijk heengegaan nadat mevrouw Voorst haar beloofd had, dat ze haar, als Bertha tijdig thuishkwam en haar les had geleerd, het boekje zenden zou.

‘Je bent niet gelukkig geweest,’ zei Gonda.

Lucie schudde het hoofd.

‘Neen, en ik moet nog ander werk ook, ik zal maar dadelijk beginnen.’

‘Weet je niets van die kaarten, Lucie?’ vroeg mevrouw Vinkenstein.

‘Neen, moeder,’ zei Lucie en onverwijld begon ze te werken.

Mevrouw Vinkenstein hield den blik nog lang

op haar dochter gericht, terwijl die zich met buitengewone vlijt op haar Fransch werk toeleigde.

VI.

Van kwaad tot erger.

Inderdaad kwam er echter van het lessen leeren niet veel. Het was of er zich iets tusschen Lucie en het boek plaatste, als ze er de oogen op richtte. Het was iets blauws, Lucie wist heel goed wat het was, al wou ze het niet weten en er niet aan denken. Het waren de Clubkaarten, die ze eerst uit plaagzucht meegenomen, toen vergeten, en eindelijk verloren had.

Het meisje zuchtte diep, terwijl ze dit alles bedacht. Ja, zóó was het gegaan!

Toen ze bij Christien aan huis kwam, had die haar verteld, dat Fanny van Goor er juist geweest was om het geschiedenisboekje te halen. De onderwijzeres had er nog geen voor haar gehad en gezegd, dat ze het voor dien eenen keer maar aan een van de meisjes moest vragen. En dat

had Fanny ook gedaan, en 's middags al had Christien haar beloofd, dat ze het om halfacht krijgen kon.

Lucie was woedend geweest, toen ze het hoorde.

En Christien had zich verdedigd.

‘Als ik geweten had, dat jij het noodig hadt, zou ik het haar natuurlijk niet beloofd hebben; maar hoe kon ik het weten, dat jij je boek vergeten zou!’

‘Waarom laat je je met haar in! Wat heeft ze het j o u te vragen!’ had Lucie driftig gezegd, ‘t is je eigen schuld. Je bemoeit je te veel met haar. Waarom neem je haar niet tot vriendin?’ Wrevelig was Lucie weggegaan, in haar boosheid geheel de kaarten vergetend.

Toen was ze Bertha Voorst gaan opzoeken op den Amsteldijk, en eerst op den terugweg naar huis had ze zich met schrik herinnerd, dat ze de jongens maar al dien tijd op de kaarten had laten wachten. Dat was haar bedoeling volstrekt niet geweest, ze had hen maar even, een vijf minuten, willen plagen. En wat het ergst van alles was: toen ze de kaarten voor den dag had willen halen, waren ze weg geweest.

Ze was zoo ontsteld; ze had het bijna niet

kunnen gelooven. Ze kon onmogelijk begrijpen, dat ze ze verloren had.

Maar toen ze alles had nagesnuffeld, haar mof, haar zak, toen ze zelfs haar mantel had losgemaakt om te kijken, of ze daar ook uitvielen, toen ze haar handschoenen tweemaal binnenstbuiten had gekeerd, hoewel de kaarten er met geen mogelijkheid in hadden gekund, toen m o e s t ze het wel aannemen. Ze was nog een eind teruggelopen.

Waar kon ze ze toch verloren hebben?

Bij mevrouw Voorst? Neen, dan moest ze ze toch hebben zien vallen. Op straat bij het kijken voor een winkel misschien? Ze herinnerde zich, dat ze een tijdlang voor een boekwinkel gestaan had.

Ze was nog teruggegaan, maar ze had niets gevonden, en moedeloos was ze naar huis teruggekeerd.

Wat zouden de jongens wel zeggen! Zouden ze wel eens gelooven, dat het haar bedoeling was geweest, de kaarten maar e v e n te houden? Voor altijd zou ze uit de gratie zijn!

Maar - ze behoefden het immers thuis niet te weten, dat z i j juist de kaarten gehad had?

Toen haar dat idee eenmaal ingevallen was, ging ze er op door. Ja, ze zou liegen; de kaarten waren

weg, en niemand kon ooit te weten komen, dat zij ze verloren had.

Konden de jongens ze niet zelf zijn kwijtgeraakt?

En ze had de rol gespeeld, zoals ze zich die had voorgesteld; maar het was haar nog erg tegengevallen. Ze zat als op spelden. Het was haar, of ze moeders oogen nog op zich gericht voelde.

Af en toe zag ze tersluiks van haar werk op, om te zien of haar moeder haar werkelijk voortdurend aankeek.

En wat zou Gonda wel denken, en zouden de jongens haar in hun hart vrijspreken, of bléven ze haar verdenken en zeiden ze het alleen niet?

Tegen halftien kwam mijnheer Vinkenstein thuis.

‘Al terug, jongens?’ vroeg hij. ‘Prettig gereden?’

Toen kwam het heele verhaal in kleuren en geuren. Mijnheer schudde het hoofd. ‘Wel, dat was verbazend jammer! - En hebben jelui de kaarten nu?’

Frits vertelde voort. ‘En we hadden ons zoo gehaast, vader, om ons werk af te maken!’

Lucie boog zich dieper over het boek; het was

haar niet mogelijk zich in het gesprek te mengen.

‘Jullie hebt volstrekt geen vermoeden waar de kaarten kunnen zijn?’

Lucie keek schichtig op. Ze luisterde met kloppend hart. Ze kleurde sterk toen ze weer haar moeders oogen ontmoette.

Eén oogenblik had ze plan alles te bekennen; maar ze was er te zwak voor, ze dorst niet.

Ze hoorde Jan zeggen: ‘Eerst dachten we, dat Lucie ze had meegenomen om ons te plagen. Ze was naar Christien en ze zou na tien minuten terug zijn.’

‘Maar ze kwam pas om kwart voor negenen,’ zei Frits.

‘Nu, maar zóó zou ze jullie toch niet willen plagen; wel, meid?’

Lucie schudde het hoofd en lachte met moeite, maar toen ze weer vóór zich keek, vulden haar oogen zich met tranen.

O, dat haar vader zoo goed over haar dacht, en dat ze zoo slecht was!

Het was halftien geworden. Lucie kende geen woord van haar les, maar ze stond op om naar bed te gaan. Ze kon toch niet leeren, want telkens werden haar oogen door tranen beneveld, of zag ze de blauwe kaarten vóór zich. ‘Ik zal

morgenochtend vroeg opstaan,' dacht ze, 'dan leer ik mijn les meteen.'

Toen zei ze haar ouders goedennacht.

'Mevrouw Voorst zendt het boekje niet, Bertha is zeker heel laat thuisgekomen,' zei Lucie's moeder. 'Wat moet je nu morgenochtend beginnen zonder je les?'

'Heb je weer je boek vergeten?' zei mijnheer. 'Leer toch aan de dingen denken!'

Lucie zuchtte diep.

'Nacht vader, nacht moeder,' zei ze nog eens, en ook voor Jan en Frits en Gonda herhaalde ze haar groet. Toen ging ze naar boven.

Ze voelde zich moede als van een zwaren last.

In het slaapkamertje deed ze de deur achter zich dicht. Toen liet ze zich op een stoel neervallen als een die een moeilijken tocht achter den rug heeft; de tranen stroomden haar langs de wangen en ze barstte in snikken uit.

VII.**Een bange nacht.**

Lucie had zich langzaam uitgetrokken. Ze was koud en bleek geworden.

Ze stond in haar nachtop op bloote voeten en ze was juist op het punt in bed te stappen toen ze de schel hoorde overgaan.

Ze schrikte er van. En toch had het voor haar niets te beduiden. Of zou het misschien nog het geschiedenisboekje zijn? Ze deed de kamerdeur open, liep de gang in en keek over de leuning van de trap naar beneden.

Ze zag dat Jan opendeed, ze voelde den kouden tocht bij het openen van de straatdeur, en even later hoorde ze een stem: 'De complimenten van mevrouw Voorst en hier is het boekje voor Lucie, en mevrouw heeft er een paar kaarten van de IJclub in gedaan, die Lucie bij ons in de gang verloren heeft.'

Het was of Lucie's hart stilstond. Ze haalde nauwelijks adem meer. Met de handen in angstige spanning over de borst samengevouwen, stond ze in de gang en wachtte.

Ze had een gevoel of er iets vreeslijks gebeuren ging.

En ze luisterde, de ooren gespitst. Maar ze hoorde niets van wat er in de huiskamer beneden gesproken werd, Jan had de deur achter zich gesloten.

Zou ze niet geroepen worden en zich moeten verantwoorden?

Maar er klonk geen andere stem in de koude, stille gang dan die van haar angstig bonzend hart, die haar aanklaagde en veroordeelde.

Ze sloop terug naar haar kamertje als een geslagen hond.

Bijna zonder het zelf te weten, had ze zich te bed gelegd en de dekens over haar ooren getrokken. Het was haar of ze zich verbergen wilde als een vluchteling. O, kón ze maar vluchten, ver weg van allen, die nu wisten hoe valsch ze gehandeld had, en die haar nu verachten zouden!

Werd ze dan heel niet geroepen? Liet men haar maar liggen? Was het omdat niemand meer iets van haar weten wou?

Zou niemand zich ooit meer met haar bemoeien?

Ze dacht er aan, zelf naar beneden te gaan om haar vonnis te hooren. Alles was beter dan dat ondraaglijk zwijgen.

Maar als niemand notitie van haar nam? Als haar vader de oogen van haar afwendde?

Neen, ze had den moed niet zich te vertoonen.

Ze was zoo ongelukkig dat ze niet eens huilen kon. Ze lag maar stil met groote open oogen en ze verbeeldde zich telkens haar naam te hooren en schrikte dan op, maar het bleek, dat ze zich vergiste en dan legde ze zich weer neer.

Het was zoo alles haar eigen schuld. Dat plagen, dat plagen, dát was het.

Eerst had ze Christien geplaagd met Fanny, en daarom wou ze zélf niet naar haar toe. En toen had ze de jongens geplaagd, omdat die zich niet door een gril van haar wilden laten ophouden!

Ja, het was álles haar schuld.

Ze had het bij Christien ook dikwijls bont gemaakt.

En wat had ze de nieuweling niet gekweld! Opeens stonden haar Fanny's droevige oogen voor den geest.

De tijd ging voorbij, en niemand kwam er om haar te roepen. Ze hoorde de jongens naar boven gaan, ze hoorde nog later hoe Gonda naar haar kamer ging. Toen werd alles weer stil in huis. De klok sloeg twaalf uur, halfeen, en nóg lag

Lucie wakker en staarde in het duister voor zich uit.

Langzamerhand begon ze toch te soezen.

Ze droomde dat ze voor de rechtbank moest verschijnen. Bevend, met gebogen hoofd zat ze op de bank der beschuldigden. Vóór haar aan een lange tafel, bedekt met een groen kleed, zaten de rechters, deftig en streng in hun toga's. Opziende herkende ze in één van de rechters, een bleek en ernstig man, haar vader. Ze hoorde iemand snikken, en, al zag ze niemand, ze wist dat het haar moeder was.

Wie waren ze toch allemaal, die aanklagers, die daar joelden en lachten en haar aanwezen met den vinger?

Ze dorst niet opzien, omdat een kleur van schaamte op haar wangen brandde, maar ze herkende de stemmen één voor één. En ze ontstelde van het aantal, en van de grieven, die allen hadden. Hoor, daar waren Jan en Frits, en Marie, het dienstmeisje, en daar was de halve klas van school en de teekenjuffrouw, die heesch was en moeilijk orde kon houden, en Fanny, de nieuweling, en het manke meisje, dat ze een halfjaar geleden in een theetuin had uitgescholden, omdat ze haar niet dadelijk op de wip liet, en dat ze

al geheel vergeten was; en Christien ook en zelfs de kleintjes, Beppie en Ida, en het oude heertje, wien ze eens met een sneeuwbal zijn hoogen hoed had afgegooid, en dien ze toen nog uitgelachen had, omdat hij niet zoo hard kon loopen, en de wind zijn hoed deed voortrollen!

Het was een verpletterende menigte, en hun klachten waren gegrond.

De rechter gebod stilte en de beschuldigers moesten op hun beurt vóórkomen en hun aanklacht uitbrengen. Beppie en Ida verschenen het eerst.

Er heerschte een doodelijke stilte, en de twee kinderstemmetjes klonken als heldere klokjes.

‘Ze plaagt ons altijd,’ begon Ida, ‘gisteren heeft ze mijn bromtol uitgegooid, die pas tolde.’

‘Mijn geroosterde boterham heeft ze weggenomen, toen die warm was,’ zei Beppie.

‘Tegen mij,’ sprak Ida weer, zei ze: ‘Hier is een lekker stukje drop,’ en toen stak ze houtskool in mijn mond, en ik wás verkouden.’

‘Toen ik een mooi paard op mijn lei geteekend had,’ zette Bep de beschuldigingen voort, ‘vroeg ze: “Wil ik het eens laten wegloopen?” en toen zei ze: “Hop, hop,” en meteen veegde ze het paard uit.’

‘Mij heeft ze eens in het donkere turfhok op-

gesloten toen moeder uit was; ik heb er den heelen middag ingezeten, want zij ging in de voorkamer zitten lezen en vergat me. Het was wát naar.'

Beppie en Ida maakten nu plaats voor het oude heertje: 'Ik heb kou gevat,' zei hij, 'en nu heb ik longtering; de dokter zegt, dat ik het niet lang meer maken zal, en ze hebben me thuis zoo noodig!'

'Is alles aangeteekend?' vroeg de bleeke rechter, en het scheen, dat zijn lip trilde.

De andere heeren in toga's knikten zwijgend, ze zaten met den pennenhouder in de hand om te noteeren wat de volgende aanklaagster zeggen zou. Lucie trilde toen ze in het tengere, ernstige meisje Fanny van Goor herkende.

Als op den morgen, toen Fanny haar les opzei, zóó vlot somde ze nu Lucie's plagerijen en beledigingen op.

Het was een lange lijst, en Lucie boog het hoofd dieper onder den schuldenlast.

'Zal er nooit een eind aan komen?' dacht ze, maar altijd klonk daar Fanny's eentonige stem.

En op Fanny volgde een ander, en de beschuldigingen stapelden zich op.

Eindelijk, eindelijk was het laatste woord gesproken.

Nu volgde er een doodelijke stilte, en ten slotte sprak de rechter langzaam en indrukwekkend: 'Gij zult oogsten wat gij gezaaid hebt, en gelijk ge anderen behandeld hebt, zoo zult ge nu door dezen behandeld worden!'

Als mokerslagen klonken de woorden.

Een oogenblik bleef alles stil, en een doodelijke angst greep haar aan.

Toen veranderde eensklaps het geheele tooneel.

De wanden van de gerechtszaal verdwenen als door een tooverslag, de groene tafels, de heeren in toga's - alles wazigde weg.

Lucie zelf voelde zich veranderen. Het was haar of ze in een grauwen sluier gehuld werd, ze verloor een seconde haar bewustzijn, en toen ze weer tot bezinning kwam, was ze een nietig muschje, dat angstig tjiplend voorthipte op een bar heideveld. De wereld scheen zoo groot en zijzelf was zoo'n klein, arm dingetje. Vliegen kon ze niet, hoe ze het ook probeerde, haar vleugels waren lam. Droef trippelde ze voort op de dorre vlakke, niet wetend waarheen. De eenzaamheid drukte haar; ze verlangde er naar, andere vogels te zien en met hen samen te wezen.

Heel in de verte zag ze een bosch en ze

begreep dat ze daar haar makkers vinden zou. Maar de tocht was ver voor de kleine musch, die haar vleugels niet kon gebruiken.

‘Ik zal er niet zijn vóór den nacht,’ dacht ze droef. Het begon te regenen, en de kale heideplantjes konden haar niet beschutten. Eensklaps hoorde ze een geritsel van vleugels, en klapwiekend vlogen een paar vogels in haar nabijheid op, en verdwenen pijsnel in de richting van het woud. Bedroefd zette de kleine musch haar tocht voort.

Doodmoe en bevend van koude bereikte het diertje ten leste den zoom van het bosch. De regen hield op en vroolijk kwam het avondzonnetje te voorschijn. De druppels aan de frischgroene dennenaalden glinsterden. Een opgewekt gezang klonk uit het bosch. De musch trippelde er schuchter op af, maar met hoop in het hart. Het duurde niet lang, of ze kreeg de zangers in het oog, want de zon deed hun veeren schitteren. Aan den voet van den boom, waarop de schoone vogels zaten, bleef ze staan, en luisterde tot hun gezang ten einde was. Eerst toen waagde zij het een bescheiden gepiep te doen hooren. ‘Piet tjiet!’ Het klonk zoo zacht en droevig. ‘Piet tjiet! Ik ben zoo moe en hongerig, en ik

heb het zoo eenzaam gehad den heelen dag.'

Luid kwetterend en schetterend vlogen ze opeens van hun tak naar beneden.

'Waarom vlieg je niet? Je bent zoo groot en je kunt nog niet eens vliegen? Zie ons eens, we zijn niet grooter dan een noot en we kunnen het al!'

Het waren twee kolibrietjes, lustige diertjes, die haar rusteloos voor de oogen fladderden.

'Dat zijn Beppie en Ida,' dacht Lucie met schrik; ze probeerde ze uit den weg te gaan, maar de beestjes lieten haar niet met rust.

'Foei, leelijke grauwe musch! Wat kom je bij ons doen in je bedelpakje? Ga heen, je hoort hier niet. Hoe durf jij bij ons komen?'

Het glanzende, blauwgevederde vogeltje, het was, - Fanny van Goor.

Angstig deinsde de musch achteruit, maar tegelijkertijd werd ze door een heelen zwerm van vogels omsingeld.

'Gauw, maak dat je wegkomt, kleine bedelaar. Kun je niet wat harder lopen? - Wou je met ons goede vrienden worden? Zoek maar ander gezelschap, hoor!'

Zoo vlug ze kon, hipte ze achteruit, maar de vogels lieten haar niet met vreê.

‘Zing eens wat!’ riepen ze, ‘je kunt zeker heel mooi zingen. Je bent vast familie van den nachtegaal, die heeft ook zoo'n grauw pakje!’

‘Piet tjiet!’ riep de kleine musch in wanhoop. Een algemeen gejubel steeg op. ‘Piet tjiet! Wat een eenvoudig liedje! Kun je niets mooiers, speelman? Een ander alsjeblieft!’

Lucie wist niet waar zich te bergen; o, ze herkende ze allen, die vogels. 't Waren de meisjes uit haar klas, die haar bespotten, zooals zij ze vroeger zoo vaak had uitgelachen en geplaagd. Ze had nog maar één wensch: op een rustig plekje wat te eten, en dan te mogen slapen.

Een eindje verder zag ze een opengebarsten beukenootje; ze trippelde er heen en wilde het juist oppikken toen de kolibrietjes haar voorkwamen en het voor haar snavel wegkaapten.

Zoo ging het een anderen keer met een graankorreltje en een derde maal met een zaadje. En het voedsel was schaarsch in het bosch, want het was winter.

De musch begon reeds alle hoop op te geven toen een regen van malsche broodkruimels neerviel. Waar ze vandaan kwamen wist niemand en niemand bekommerde er zich ook om; ieder repte zich, van de goede gave zooveel mogelijk te ge-

nieten. De kleine musch wilde ook naderbij trippelen, maar twee sterke vogels beletten het haar.

‘Wacht maar tot we klaar zijn, dan is het voor jou nog tijds genoeg!’ riepen ze.

‘Ik wou zoo graag wat eten!’ smeekte de musch.

‘Wij hebben ook wel eens heel graag wat gewild, dat ons dan door een ander belet werd,’ zeiden ze norsch. Nu keerde de musch zich treurig om, want ze wist, dat het haar broeders waren en ze dacht weer aan de ijskaarten. Neen, op hun medelijden kon ze zeker niet rekenen.

Ze wachtte dus op een afstand tot de vogels genoeg hadden. Maar het duurde heel lang en toen ze eindelijk verzadigd waren weggevlogen, waren alle kruimels op.

Ze probeerde nog verder te gaan om te zien of ze hier of daar wat vinden kon om haar honger te stillen; maar ze was uitgeput, haar krachten hadden haar begeven en ineengedoken bleef ze zitten, het kopje in de veeren en door een dikken boomstam voor den wind beschut.

Het was nu stil in het woud, de nacht begon te vallen. Alle vogels sliepen en geen levend wezen was te zien. Het werd al kouder en kouder, de grond werd hard, het vroom. ‘Ik zal zeker

doodvriezen,' dacht Lucie en ze sloot de oogen.

Sterven was zoo erg niet, als je zúlk een leven hadt, als je door iedereen zóó geplaagd werdt. En bevrozen was een zachte dood, ze had dat vroeger wel eens gelezen. Je sliiep in, de kou maakte je gevoelloos, en je ontwaakte niet meer. Je stierf dus zonder er weet van te hebben.

Zoetjesaan maakte de slaap zich van Lucie meester, het gevoel van kwellenden honger begon te verflauwen; en zeker zou ze ingeslapen zijn, als niet een vaag gevoel van naderend gevaar haar had doen opzien. En opeens richtte ze zich op en sperde de oogen wijd open. Een onbeschrijflijke schrik, de hopelooze zekerheid, totaal onmachtig te zijn, deed haar hart tot berstens toe kloppen. Wie daar langzaam nadersloop in de duisternis van den nacht, den zwarten buik dicht langs den grond, de scherpe, gekromde klauwen hakend in het mos, de ronde, glazig groene oogen loerend en glinsterend van begeerigheid, - was niemand anders dan Minet, Lucie's zwarte kater.

Hoe vaak had ze het dier niet geplaagd, het aan den staart getrokken, het opgesloten uit louter kwelzucht! Als ze het vergeten was, zouden de van wraakzucht glinsterende oogen het haar wel herinnerd hebben.

Maar ze wás het nog niet vergeten, met doodelijken angst herdacht ze dat alles.

‘Piet tjiet!’ riep ze in een wild, onzinnig gefladder met de vleugels, maar opheffen kon ze zich niet. ‘Piet tjiet! Heb medelij,’ klonk het nog eens smeekend. Maar de groene oogen glinsterden des te begeeriger. ‘Heb j i j ooit medelijden gehad?’ schenen ze te vragen.

De maan brak door de nevelen en de twee rijen scherpe, melkwitte tanden schitterden in den rooden opengesperden bek van den kater.

Ze zag een opgeheven klauw, met gekromde nagels, ze voelde een zwaren slag en... met een luide gil zat ze overeind in bed.

Was alles een droom geweest? Nog verwilderd staarde ze om zich heen. Het woud was weg en de vreeselijke kater ook. En ze was geen musch, maar een meisje dat angstig gedroomd had en nu opzat in bed. Daar was het nachtlichtje met zijn vredig zacht schijnsel, en daar de washtafel, en dáár aan den wand de portretten van haar ouders.

Ze slaakte een diepen zucht van verlichting.

Wat had ze toch allemaal gedroomd, van die kat en die vogels en van die gerechtszaal..... Waarom moest ze daar toch komen? O, ja, omdat ze allen zoo geplaagd had. Was dat óók een droom?

Zuchtend ging ze weer liggen. Neen, dát helaas niet. Nu wist ze alles weer, ook van de ijskaarten. Ja, ze had altijd iedereen geplaagd. ‘Ik ben zoo slecht,’ dacht ze, ‘vader en moeder zullen nooit meer goed op me worden.’ Haar oogen schoten vol tranen, die langzaam van haar wangen op het kussen druppelden. Het duurde zeer lang voor ze eindelijk, moe van al haar verdriet, voor de tweede maal insliep.

VIII.

Hoe het op school ging.

‘Alsjeblieft, Lucie Vinkenstein, denk eens na! Dat is nu al het derde Fransche woord, dat je mist, en je wilt nóg beweren, dat je je les geleerd hebt?’

‘Ja, juffrouw, ik heb ze geleerd, gisteravond,’ zei Lucie, en haar stem klonk zoo bedroefd, dat zelfs Fanny van Goor, die zich anders zoo weinig mogelijk met Lucie bemoeide, medelijden met haar kreeg.

‘Kikvorsch - wat is dat?’

Bertha Voorst keerde zich voorzichtig naar Christien Veltens om haar iets te zeggen.

‘Toe, wat is kikvorsch?’

‘Zij is zelf een kikvorsch,’ zei Bertha nu, maar ze had nog niet uitgesproken of Christien schaterde het uit van het lachen.

‘Kom hier, Bertha Voorst; wat had je tegen Christien te zeggen, dat haar zoo aan het lachen maakte?’

Het klonk zoo streng, Bertha voelde, dat er een oogenblikkelijk antwoord verwacht werd; maar wat moest ze zeggen?

‘Ik zei haar, wat.... wat kikvorsch is,’ kwam er eindelijk stotterend.

Maar nu barstte de arme Christien in zulk een onbedaarlijke lachbui uit, dat de heele klas er van ontstelde.

‘Christien Veltens, verlaat de klas, totdat je uitgelachen hebt; en jij, Bertha Voorst, komt me om twaalf uur vragen welke straf je hebt. Ga zitten!’

Een diepe stilte heerschte in de klas.

‘Hoe vertaal je: ‘Entre chien et loup?’

Lucie zuchtte. ‘La grenouille’ lag haar op de lippen, maar de juffrouw vroeg niet meer naar dien kikvorsch, die zooveel ongelukken veroorzaakt had.

‘Tusschen hond en wolf,’ zei Lucie, met een vaag gevoel dat het wel iets anders zou moeten wezen.

Het geduld van de onderwijzeres was uitgeput.

‘Driemaal je les copiëren en morgenochtend voor schooltijd bij me opzeggen.’

Dat was de gewone straf.

Fanny van Goor kreeg geen beurt, zij had makkelijker werk te maken gehad. Die volgde zei: ‘In de schemering,’ wat de onderwijzeres tevredenstelde.

Met een zwaar hart zag Lucie de geschiedenisles teemoet.

Ze zag bleek, Fanny dacht, dat ze hoofdpijn had; maar dat was zoo niet, Lucie had verdriet. Het was thuis nog niet tot een verklaring gekomen.

Doodmoe was ze 's morgens na den slechten nacht wakker geworden, en als lood lag het haar op het hart: ‘Wat zullen vader en moeder wel zeggen? Zullen ze wel iets zeggen? Zullen ze zich wel verwaardigen tegen me te spreken?’

Zeer laat was ze beneden gekomen; ze had den moed niet gehad te gaan toen ze klaar was; ze had gewacht en gewacht.....

Toen ze beneden kwam, had ze er spijt van,

haar vader was al weg. Ze kon hem dus geen vergeving vragen.

En haar moeder had het druk.

Gonda en de jongens en de kleintjes zaten aan het ontbijt. De jongens zagen nauwelijks op toen ze binnenkwam en beantwoordden haar groet uiterst flauwtjes.

Lucie kón niet eten. Het was zoo moeilijk, aan tafel te zitten en zich schuldig te voelen en te weten dat elk haar veroordeelde. Maar óók was het moeilijk te spreken.

Ze vermande zich toch in het eind.

Met gesmoorde stem zei ze eindelijk: 'Ik had de kaarten tóch meegenomen gisteravond.....'

'Dat weten we,' zei Frits, 'ik had het wel gedacht.'

't Was erg min van je, hoor!' zei Jan.

'Ik had ze maar even willen meenemen, alleen naar Christien,' begon Lucie, 'en toen vergat ik, dat ik ze had en....' Lucie zwom in tranen. Al haar droefheid uitte zich in een hartbrekend snikken.

'Drink eens wat, Lucie,' zei mevrouw Vinckenstein.

'Zoo zijn meisjes altijd,' mopperde Frits, 'eerst zijn ze valsch en dan gaan ze huilen!'

Gonda gaf haar een glas water, en mevrouw Vinkenstein zorgde er voor, dat Lucie nog wat at; maar het was haar bijna onmogelijk.

Meer was er dien morgen niet gesproken, Lucie had zich heel gauw moeten aankleeden en was heengegaan.

Op school wachtte haar weer nieuw leed. De Fransche les kende ze niet, en dan de geschiedenisles, daar had ze geen oog in gehad. Ze zou een mooi rapport krijgen op het eind van de maand; hoeveel nummers zou ze wel verlaagd worden, en wat moest de juffrouw wel van haar luiheid denken?

Het tweede uur was er schoonschrijven. Lucie, die nu juist niet 'schoon' schreef, had toch gewoonlijk goede schriften, haar werk zag er altijd net en regelmatig uit en was met zorg gemaakt.

Maar ditmaal was ze ongelukkig.

Ze kreeg eerst een haar aan haar pen en maakte daarmee, zonder er op te letten, een ophaal; toen ze het eenmaal zag, was het te laat. Een paar regels verder viel er een groote klad op haar werk. Ze was nu totaal in de war. Verschrikt en hulpeloos keek ze om zich heen, vloei had ze niet. Maar Fanny had het wél, en

ze gaf het haar aan en ze hielp Lucie den inkt voorzichtig opdippen.

Lucie bedankte haar met een blik.

Ze kreeg ook een slecht cijfer voor het schrijven en een berisping en een aantekening voor de vlek. En nu moest de geschiedenisles nog beginnen.

‘Heb je hoofdpijn?’ fluisterde Fanny, die Lucie zoo vreemd bleek vond, en medelijden met haar had.

Lucie knikte; het was waar, ze had hoofdpijn van alles. Alles liep ook zoo samen. Het overstelpte haar.

De onderwijzeres verliet met de opgehaalde cahiers een oogenblik de klas. Natuurlijk was er eenige opschudding. In de achterhoede werd met propjes gegooid. Christien Veltens, die nog altijd buiten de deur stond, kwam naar binnen kijken, wat groote vreugde verwekte. Bertha Voorst's heldere lach klonk als een klokje door de klas.

Lucie deed ditmaal niet mee aan de pret.

Fanny zag haar met vuur in het geschiedenisboek lezen.

‘Tot hoever?’ vroeg Lucie gejaagd.

Fanny wees het haar.

‘Ik ken er geen woord van,’ zei Lucie, ‘ik had mijn boek vergeten.’

Lucie had de eerste alinea nog niet geheel gelezen, toen de juffrouw alweer terugkwam.

Christien Veltens kon ook weer naar haar plaats gaan.

‘Wat moet Fanny een slecht idee van me krijgen,’ dacht Lucie.

De les begon. Voor ditmaal vroeg de onderwijzeres door elkaar en ze begon met..... Lucie.

‘Je moet maar ongelukkig wezen,’ dacht het meisje en tevergeefs trachtte ze zich de gelezen alinea te herinneren.

De juffrouw merkte nu ook op, dat ze er slecht uitzag; ze dacht dat Lucie nog wat tobde over de Fransche les en het schrijfwerk.

Om het Lucie makkelijker te maken, bleef ze in het boek zien, dat voor haar opengeslagen lag en vroeg: ‘Wel, waarover gaat de les?’

‘Over Karel den Vijfden,’ zei Lucie; maar verder kwam ze niet. Hopeloos staarde ze rond, het was of ze op een ingeving wachtte. Opeens merkte ze hoe Fanny van Goor met een hooge kleur probeerde haar voor te zeggen; gretig ving ze een en ander op.

Ze vertelde in welk jaar Karel de Vijfde geboren was, en in welk jaar hij aan de regeering kwam; ze prevelde iets van het Oostenrijksche Huis en

de Zeventien Nederlandsche provinciën; maar alles zoo verward, zoo onsamenvattend, dat het niet twijfelachtig was, dat ze de les niet had geleerd.

‘Tot zóóver, dank je,’ klonk eindelijk de stem der onderwijzeres streng. ‘Fanny van Goor, je drijft de onbeschaamdheid wel wat heel ver! Iemand vóór te zeggen in mijn onmiddellijke nabijheid! Een beurt heb je niet noodig, die heb je al gehad. Je valt me bitter tegen!’

Fanny boog het hoofd diep. Niet uit onbeschaamdheid, maar alleen om Lucie, die zoo bleek zag en dien morgen toch al zoo ongelukkig geweest was, te helpen, had ze haar voorgezegd.

‘Wat ik aan jou heb tegenwoordig, Lucie Vinkenstein,’ vervolgde de juffrouw, en er was eer iets mismoedigs dan boosheid in haar stem, ‘dat weet ik werkelijk niet. Wil je met geweld achteruitgaan?’

‘Ik had mijn boekje vergeten,’ zei Lucie.

De onderwijzeres haalde de schouders op; dat was zoo het gewone liedje, en Lucie voelde zelf wel, dat het excuus flauw was.

De morgen kwám om, maar het scheen Lucie op het eind, dat hij uren geduurd had.

En toen de bel ging, kon ze nog niet heengaan. Ze moest immers schoolblijven, zij en Fanny en Christien en Bertha ook.

't Was een woelige morgen geweest.

Lucie keek eens naar Fanny. Ze vond het zoo aardig, dat Fanny haar geholpen had, en dat wou ze haar zeggen.

Gelukkig behoefden ze niet lang te blijven, de onderwijzeres gaf enkel strafwerk op, dat ze thuis konden maken.

Ze waren nauwelijks in de gang, toen weer Christiens heldere lach klonk.

‘Als je me weer aan het lachen maakt,’ zei ze tegen Bertha, ‘dan zal ik vertellen, wat je zegt, hoor!’

Toen wendde ze zich tot Lucie, om haar de heele geschiedenis van dien kikvorsch mee te deelen, maar Lucie had er niet zoo'n vermaak in als Christien wel gehoopt had.

Ze lachte maar even, en wendde zich toen ernstig tot Fanny.

Bertha Voorst was naar huis gegaan.

‘Fanny,’ zei Lucie heel rad, als was ze bang, dat ze niet alles zou zeggen, wat ze op het hart had, ‘ik vond het zoo aardig van je, dat je me voorzei, en ik dank je wel, hoor! - Zeg, ik ben heel naar tegen je geweest, hè, maar.....’

Fanny kleurde nog sterker dan Lucie, ze was blij maar tegelijk verlegen met Lucie's veront-

schuldiging. Ze haastte zich haar tegemoet te komen.

‘t Is niets,’ zei ze alleen, terwijl ze de hand, die Lucie haar toestak, even drukte; toen wilde ze met een opgewekt goedendag heengaan, maar Lucie hield haar terug.

‘Wil je niet met ons meegaan?’ vroeg ze.

Fanny aarzelde nog. Haar trots kwam boven.

‘Waarom?’ vroeg ze weifelend.

‘Omdat - omdat wij het zoo graag hebben, hè Christien?’ zei Lucie.

Christiens van nature vroolijk gezicht glom van plezier.

Ze had van den beginne af aan al met de bescheiden Fanny opgehad, en het had haar zeer gehinderd, dat Lucie haar slecht behandelde.

‘Zeker,’ zei ze, ‘we vinden het heel prettig,’ en in een wip was ze aan Fanny's zij.

Nu het ijs eenmaal gebroken was, vlotte het gesprek vanzelf en toen ze aan Fanny's huis stilhielden, waren ze alle drie beste maatjes.

‘Je ziet er toch zoo slecht uit,’ zei Christien, toen ze met Lucie alleen was, ‘ik dacht eerst dat je ziek was.’

‘Ik zal je eens wat vertellen,’ zei Lucie ernstig; ‘maar je zult me wel heel slecht vinden.’

Toen deed ze het heele verhaal.

Christien luisterde ernstig; ze begreep volkomen, hoe Lucie zich voelen moest.

‘Wat zou jij doen in mijn plaats?’ vroeg Lucie.

‘Alles zeggen en vergeving vragen,’ zei Christien beslist.

‘Zouden de jongens me niet verachten?’ vroeg Lucie.

‘Ze zullen alles wel vergeven en vergeten,’ troostte Christien, ‘als je hen niet meer.....’

‘Plaagt,’ zei Lucie, en toen met een diepen zucht: ‘Ja, daar is alles eigenlijk door gekomen.’

IX.

Oudejaarsavond.

Het was Oudejaarsavond.

De heele familie Vinkenstein zat om de tafel. Het was al na elfen, en de kleintjes, Beppie en Ida, waren nog op.

Het was het eerste jaar, dat ze op mochten

blijven, en al zaten ze met rozeroode wangetjes van den slaap, ze genoten toch.

Er werd op het ganzenbord gespeeld, en zij mochten ook meedoen; maar dát was niet het heerlijkste. Gonda had den heelen dag appelkoekjes gebakken, en moeder schonk chocolade met vanille.

Lucie zat tusschen Jan en Frits en haar oogen straalden van plezier.

Het was ook een prettige tijd voor haar. Het was Kerstvacantie, den heelen dag had ze met Christien en Fanny gewandeld, en heerlijk was het geweest in het Vondelpark waar de sneeuw schitterde in den zonneschijn. Echt gezond winterweer was het, en ze hadden zich uitstekend vermaakt. En de vakantie was nog niet ten eind.

Nog twee heele dagen had ze, wat zou ze genieten!

Om kwart voor twaalven was het spelletje op het ganzenbord uit.

Mevrouw Vinkenstein schonk nog eens in.

Jan zei met zekerheid te weten, dat hij nu aan zijn twaalfde kopje was.

Frits gaf de ‘opzettertjes’ terug, en bergde het spel weg.

Lucie keek naar de klok. Over een kwartier

zou het jaar om zijn. En het oude jaar kwam haar voor den geest, en vooral wat een paar weken geleden gebeurd was, dat geval met die kaarten.....

Nooit zou ze het ernstige onderhoud vergeten, dat haar vader met haar gehad; en de belofte die ze hem gedaan: haar plaagzucht te overwinnen, die wou ze houden.

Ze had al haar best gedaan, op school en thuis, en haar ouders hadden het ook wel gemerkt, en ook Jan en Frits behandelden haar aardiger.

Maar geheel genezen was ze nog niet. Daarom was ze blij, dat ze een nieuw jaar intrad, ze zou nu dubbel haar best doen!

Ook met het oog op de school was het prettiger want het oude rapport was lang niet mooi, en na de vakantie ko ze zoo gemakkelijk van voren af aan bigennen!

Opeens, daar sloeg de klok de plechtige twaalf slagen, die het oude jaar uitluidden. Lucie sprong op van haar stoel om allen hartelijk geluk te wenschen. Het was zoo'n gezellig, verwarmend idee, dat ze daar allen waren, vader en moeder en broers en zusters, en dat ze allen zoo oprecht kon feliciteeren, en zoo hartelijk teruggewenscht werd.

‘We moeten nu allen ons beste beentje maar voorzetten,’ zei mijnheer Vinkenstein, en bijna zonder het zelf te weten, knikte Lucie hem toe.

Ja, dat wou ze, ze zou haar best doen, thuis en op school.

‘Ik hoop maar, dat het me gelukken mag,’ dacht ze; maar toen ze een oogenblik later in haar moeders oogen keek, die haar zoo vriendelijk en bemoedigend toeknikte, en toen ze bedacht welke aardige, ronde broers Jan en Frits waren, en wat Gonda een beste zuster was, - toen twijfelde ze niet meer.

‘Ik wil mijn best doen, en ik zal mijn plaagzucht afleggen,’ dacht ze hoopvol.

En zóó gebeurde het ook.